

GODS HEILSPLAN

Hugo Bouter

Gods heilsplan

In vijf stappen van eeuwigheid tot eeuwigheid

Copyright © H. Bouter
Omslagontwerp: Thomas van Oostrum
Druk: Offsetdrukkerij van der Perk, Nieuw-Lekkerland

Eerste editie 2003
Herziene editie 2012
Boeken om de Bijbel, Gouda
Distributie: Johannes Multimedia, Postbus 31, 3940 AA Doorn
ISBN 90-70926-29-6
NUR 707

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Maar wij weten dat hun die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede, hun die naar Zijn voornemen zijn geroepen.

Want hen die Hij tevoren heeft gekend, heeft Hij ook tevoren bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders.

En hen die Hij tevoren heeft bestemd, die heeft Hij ook geroepen; en die Hij heeft geroepen, die heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij heeft gerechtvaardigd, die heeft Hij ook verheerlijkt’.

Romeinen 8:28-30

Inhoud

Woord vooraf	9
1. Inleiding	11
2. Gods voorkennis en voorbestemming.	15
3. De roeping	21
4. De rechtvaardiging	25
5. De verheerlijking	29

Woord vooraf

In het huidige denken over de relatie tussen God en mens is het accent heel sterk komen te liggen op de plaats van de mens. Men denkt ménsgericht, vanuit de mens en op de mens gericht. God en mens worden beschouwd als bondgenoten en God kan niets doen zonder Zijn partner, de mens. Samen met de mens bouwt Hij aan een nieuwe wereld. In wezen is dit echter een wettisch denken, een ‘prestatiedenken’. Alleen op een ándere grondslag, die van de genade, is er een werkelijke relatie mogelijk tussen de mens en zijn Maker. Want door de zonde is de mens van God vervreemd en hij moet eerst tot God worden teruggebracht door het werk van Gods genade en de verlossing die Hij in de Mens Christus Jezus, de enige Middelaar tussen God en mensen, tot stand heeft gebracht. Dan is er pas een levende relatie met God mogelijk.

Nu is het inderdaad waar dat de *verloste* mens een heel belangrijke plaats inneemt in deze nieuwe relatie met God. Maar dat is niet het resultaat van zijn eigen prestaties, het is het werk van Gods genade. Het is het gevolg van Zijn verkiezend voornemen en verlossend handelen in Jezus Christus. De verlost mens is iemand die God liefheeft, maar dat komt doordat de liefde van God in zijn hart is uitgestort (Rom. 5:5). Hij heeft lief, omdat God hem éérs heeft liefgehad en Zijn Zoon voor hem

heeft overgegeven (1 Joh. 4:7-19). En zo vormen de verlost samen het gezelschap van degenen 'die God liefhebben'. Er is een liefdesrelatie gelegd tussen God enerzijds en hen die Hem liefhebben anderzijds. Die betrekking met God gaat ver uit boven elk prestatiedenken. Ze gaat ook ver uit boven dat wat de wet in uitzicht stelde voor de duizenden van hen die God liefhadden en Zijn geboden onderhielden (Ex. 20:6). Het is eigenlijk een *eeuwige* relatie die berust op Gods eeuwige voornemen in Christus, en die haar vervulling zal vinden in een eeuwige heerlijkheid waarin de verlost als gelukkige kinderen van God voor altijd voor het aangezicht van de Vader zullen zijn en in de nabijheid van de Zoon zullen verkeren die hen Zijn broeders noemt.

Vandaar dat het goed is aandacht te schenken aan deze verzen in Romeinen 8, waar sprake is van 'hen die God liefhebben'. Het accent ligt hier inderdaad op de plaats van de mens (maar dan wel de verlost mens) in zijn relatie met God. Maar het frappante is dat wij hier tegelijkertijd ook zien wat *God* in Zijn grote liefde voor ons heeft gedaan. Wij zien hier de plannen die God heeft uitgedacht voor Zijn kinderen, de rijkdommen die Hij in Zijn genade voor ons heeft klaargelegd. Wij vinden hier in een paar verzen Gods heilsplan, dat zich uitstrekt van eeuwigheid tot eeuwigheid. Moge de Heer Zijn zegen verbinden aan het lezen van dit boekje. De Bijbelcitaten uit het Nieuwe Testament zijn meestal ontleend aan de zgn. Herziene Voorhoeve-vertaling.

Gouda, voorjaar 2012

1. Inleiding

Alle dingen werken mee ten goede

Gods heilsplan omspannt de eeuwen, het reikt in feite van eeuwigheid tot eeuwigheid. Het wordt in een notendop in een paar verzen samengevat in Romeinen 8:28-30. Maar dit heilsplan geldt niet alle mensen zonder meer, want het heeft betrekking op degenen 'die God liefhebben'. Wie zijn dat? Dat zijn degenen die God toebehoren, Zijn eigen kinderen, die geboren zijn uit water en Geest. Voor hen geldt de geweldige belofte, de goddelijke zekerheid, dat 'hun die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede; hun die naar Zijn voornemen geroepen zijn' (Rom. 8:28).

Onze zekerheid als christenen is gebaseerd op de onwrikbaarheid van het goddelijke heilsplan, zoals dat in de volgende verzen van Romeinen 8 wordt uiteengezet (Rom. 8:29-30). Deze opmerkelijke passage wordt in deze studie in vogelvlucht behandeld. Het doel dat de apostel hier beoogt is dat wij alles leren zien in het licht van dit goddelijke heilsplan, dat wij alles leren beoordelen vanuit de hoogte van Gods eigen plannen en gedachten. Dat is het fundament van de blijde zekerheid: 'Maar wij weten (...) etc.' Onze zekerheid is gegrond op het bewustzijn van alles wat *God* voor ons is en wat Hij voor ons doet.

De uitdrukking ‘wij weten’ komt heel vaak voor in het Nieuwe Testament, zowel in de geschriften van Paulus als in die van Johannes. Ze wijst op het geestelijk inzicht dat Gods kinderen bezitten in de dingen van God door hun zalving met de Heilige Geest (‘u weet alle dingen’, 1 Joh. 2:20). Hier in Romeinen 8 staat het ‘wij weten’ van vers 28 in tegenstelling tot het ‘wij weten niet’ van vers 26. Tegenover de onzekerheid van onze gevoelens te midden van een zuchtende schepping staat de zekerheid die de Geest in ons werkt, doordat Hij onze blik naar boven richt en onze aandacht vestigt op Gods eeuwige raadsbesluiten.

Wat is nu precies datgene wat wij weten? Onze zekerheid is hier dat alle dingen meewerken ten goede voor hen die een plaats hebben in deze raadsbesluiten en die in overeenstemming daarmee geroepen zijn. God bepaalt immers de loop van de dingen. Alle dingen zijn toch in Zijn hand? Er kan niets gebeuren wat Zijn plan zou kunnen wijzigen of wat afbreuk zou kunnen doen aan Zijn raad. Hij staat boven de dingen die men ziet. Hij gebruikt de dingen die ons omringen en die ons misschien angstig maken, als het toneel voor de voltoering van Zijn eeuwige plannen en gedachten. Zijn raad zal bestaan en alle dingen dienen ertoe om Zijn plannen te realiseren. Alle dingen kunnen alleen maar meewerken ten goede, zelfs al schijnt het alsof alles tegenloopt. Met Christus zal God ons zelfs *alle dingen* schenken (Rom. 8:32). Alles is het onze, het staat ons ter beschikking. Hetzij wereld, hetzij leven, hetzij dood, hetzij tegenwoordige, hetzij toekomstige dingen: al die dingen zijn van ons (1 Kor. 3:22). En géén van die dingen kan ons scheiden van de liefde van God, die is in Christus Jezus, onze Heer (Rom. 8:39). Niets kan God belemmeren bij de uitvoering van Zijn liefdeplannen, en niets kan ons de zekerheid van Zijn eeuwige liefde ontnemen.

Kinderen van God, heiligen en geliefden

Het is echter geen vanzelfsprekendheid dat wij God liefhebben, zoals Romeinen 8:28 het uitdrukt. De uitdrukking ‘zij die God liefhebben’ in dit vers brengt de *nieuwe* relatie tussen de gelovigen en God de Vader prachtig onder woorden. Wij hebben een nieuwe natuur ontvangen, de goddelijke natuur die gekenmerkt wordt door liefde.

Gods liefde is in onze harten uitgestort door de Heilige Geest (Rom. 5:5). Er was een fundamentele verandering nodig in onze relatie tot God. De Bijbel noemt dat *de nieuwe geboorte* (Joh. 3). Wij moesten van 'haters' veranderd worden in 'liefhebbers' van God. Wij moesten met Hem verzoend worden en in een geheel nieuwe betrekking met Hem gebracht worden. Romeinen 8:27 zegt dat wij voortaan 'heiligen' zijn.

Als wij gered zijn op grond van geloof, zijn wij *kinderen en zonen* van God geworden, en de Heer Jezus ziet ons als Zijn *broeders*. Hij neemt de eerste plaats in te midden van de gelovigen (Rom. 8:29). Onze positie vóór God en onze verhouding mét Hem zijn dus fundamenteel veranderd. Maar als wij kinderen van God zijn geworden, wat is dan uiteindelijk Gods bedoeling daarmee? Wat is Hij van plan met degenen die Hij in een bijzondere relatie met Zichzelf en met Zijn Zoon heeft gebracht? Het is toch niet allemaal toevallig gebeurd? Inderdaad, God heeft een plan dat Hij van tevoren heeft vastgesteld. Er is een goddelijk raadsbesluit ten aanzien van hen die Hem liefhebben. Er is een duidelijk voornemen van God, waarvan Hij niet kan worden afgebracht.

Gods eeuwige voornemen

Romeinen 8 licht ons in over dit plan van God. Christenen mogen alles zien in eeuwigheidslicht. Wij zijn op weg naar een eeuwige heerlijkheid en alles wat wij onderweg ontmoeten, werkt voor ons mee ten *goede*; want het draagt ertoe bij dat wij het einddoel bereiken. In het licht van Gods eeuwige voornemen krijgt alles dus een andere kleur. Alle nadruk valt hier in Romeinen 8 op het goddelijke heilsplan. Als de apostel spreekt over 'hen die God liefhebben', dan haast hij zich om eraan toe te voegen dat dit degenen zijn 'die naar Gods *voornemen* geroepen zijn' (vs. 28). Het één is niet los te maken van het ander. Wanneer wij God liefhebben en Hem aanroepen met de woorden 'Abba, Vader' (Rom. 8:15), dan is dat niet onze verdienste. Het is het werk van God. Het is een eeuwig initiatief, dat van God Zelf is uitgegaan. Het houdt verband met *Zijn* voornemen en met *Zijn* roeping.

Om Gods heilsplan te kunnen uitvoeren, was er niet alleen een *voornemen* van de kant van God nodig, maar ook een *roeping* die van Hemzelf uitging. Onze situatie maakte dat noodzakelijk, zoals wij nog zullen zien. Waaruit bestaat nu precies de goddelijke heilsweg? Wat zijn de fasen van dit reddingsplan van God? Romeinen 8 noemt de volgende vijf fasen, vijf stappen die reiken van eeuwigheid tot eeuwigheid:

1. de voorkennis van God
2. Zijn voorbestemming
3. de roeping door God
4. de rechtvaardiging vóór God
5. de verheerlijking bij God

Het heilsplan begint dus met Gods eeuwige verkiezing en het eindigt met Zijn eeuwige heerlijkheid. God heeft de Zijnen van eeuwigheid uitverkoren en Hij voert hen langs de weg van de roeping en de rechtvaardiging naar de eeuwige heerlijkheid, waar er voor altijd verzadiging van vreugde is voor Zijn aangezicht!

2. Gods voorkennis en voorbestemming

Zijn vreugde was met de mensenkinderen

Deze verzen – Romeinen 8:28-30 – gunnen ons een blik in Gods raadsbesluiten, zelfs al vormen die niet speciaal het onderwerp van de brief aan de Romeinen. Want het gaat in deze brief met name om onze eigen verantwoordelijkheid als mensen tegenover God (eerst als levend in de zonde, daarna als levend gemaakt in Christus Jezus). Toch krijgen we de indruk dat de apostel Paulus hier een tipje van de sluier wil oplichten en ook de andere kant wil belichten: de kant van God, de eeuwige raadsbesluiten die God bij Zichzélf heeft voorgenomen (onafhankelijk van de toestand van de mens en de menselijke verantwoordelijkheid). God heeft in mensen een *welbehagen* gevonden. De vreugde van de Wijsheid van God, dat is Christus, was ‘met de mensenkinderen’ (Spr. 8:30-31). Pas later in het Nieuwe Testament – en wel in de brief aan de Efeziërs – vinden wij een meer volledige uiteenzetting van deze eeuwige raadsbesluiten, die God in Christus ten uitvoer brengt.

Het eerste onderdeel van Gods raad is Zijn *voorkennis*. Gods voorkennis is een aspect van Zijn alwetendheid. Als mensen moeten wij kennis

verwerven, en wij doen dat door middel van de informatie die wij krijgen. Wij hebben dus pas kennis nadat die ons is meegedeeld. Maar God bezit *van tevoren* al kennis, vóórdát de dingen plaatsvinden en de personen op het toneel verschijnen. Gods kennis kent niet de grenzen van de tijd. Zijn voorkennis staat boven de tijd, zoals God Zelf boven de tijd staat. Hij weet van tevoren wat er zal gebeuren. Hij verkondigt ‘van den beginne de afloop en vanouds wat nog niet geschied is’ (Jes. 46:10).

Uitverkoren in Christus

Gods voorkennis draagt echter ook een actief karakter. Het is niet alleen kennis over wat er gaat gebeuren, maar tevens kennis die bepáált wat er gaat gebeuren. Deze voorkennis drukt haar stempel op de loop der dingen. Ze houdt verband met Gods soevereine, vrijmachtige verkiezing. Zo lezen wij in 1 Petrus 1:2 over de ‘uitverkorenen naar de voorkennis van God, de Vader’. God heeft de Zijnen van tevoren gekend én gekozen, en wel om hen aangenaam te maken in Zijn geliefde Zoon (Ef. 1:6). Verder wordt de voorkennis van God in de Schrift in verbinding gebracht met de Persoon en het werk van Christus. Hij werd overgeleverd door de bepaalde raad en voorkennis van God. Hij is ook voorgekend vóór de grondlegging van de wereld als het Lam van God (Hand. 2:23; 1 Petr. 1:20).

Hier in Romeinen 8 wordt de *voorkennis* gekoppeld aan de *voorbesteding*: ‘Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders’. Voorbesteding gaat nog iets verder dan verkiezing. Hieronder wijden wij een korte bespreking aan beide begrippen.

Mensen op wie de gunst van God rust

In het eerste hoofdstuk van de brief aan de Efeziërs vinden wij de verkiezing in vers 4, en de voorbesteding in vers 5. De verkiezing is

hier Gods genadige keuze van eeuwigheid van een aantal mensen (de gelovigen behorend tot de Gemeente), met het doel hen heilig en onberispelijk vóór Hemzelf te plaatsen in liefde (Ef. 1:4). Wij hadden een nieuwe natuur nodig die in overeenstemming was met Gods wezen, zowel met Zijn heiligheid als met Zijn liefde. Want God is licht, en God is liefde. Dit voorrecht wordt ons geschonken in de nieuwe geboorte.

Vervolgens zien wij dat de voorbestemming betrekking heeft op het feit dat God ons tevoren door Jezus Christus tot het zoonschap voor Zichzelf heeft bestemd, naar het welbehagen van Zijn wil (Ef. 1:5). De gelovigen zijn niet alleen *kinderen*, maar ook *zonen* van God. God heeft hen in Christus gesteld in de positie van zonen. De verkiezing houdt dus verband met het *kindschap*, de voorbestemming met het *zoonschap*. Het zoonschap is om zo te zeggen een extra zegen. Het kindschap is de eerste vereiste om voor Gods aangezicht te kunnen bestaan. Zonder een natuur te bezitten die in overeenstemming met God is, kunnen wij niet erkend worden als Zijn kinderen. Maar behalve het *kindschap* heeft God ons ook het *zoonschap* gegeven: wij zijn door genade de medegenoten, de metgezellen van de Zoon van God. Christus is Mens geworden om ons te kunnen verlossen en ons tot God te brengen. De Zoon van God heeft ons als zonen voor Gods aangezicht geplaatst, zonen waarin God Zijn welgevallen vindt.

Dit sluit duidelijk aan bij wat wij in Romeinen 8 hebben gelezen: God heeft ons tevoren bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn (Rom. 8:29). God wil beelddragers hebben van Zijn Zoon. Dat is de kern van de voorbestemming. Het doel daarvan is dat Christus de Eerste wordt onder vele broeders en dat Zijn heerlijkheid op hen afstraalt. Dit is een bijzondere zegen, die alleen ons deel kon worden op grond van een goddelijke voorbeschikking vóór de grondlegging van de wereld. De goddelijke predestinatie had dus onze zegen, ons eeuwig heil op het oog. Daarentegen hebben de vaten van de toorn zichzelf tijdens hun leven tot het verderf toebereid (Rom. 9:22).

Geroepen tot Gods eigen heerlijkheid

Wij begrijpen dat deze speciale voorbestemming ook noodzakelijk was, omdat de normale plaats van de mens *op aarde* is. 'De hemel is de hemel van de HERE, maar de aarde heeft Hij de mensenkinderen gegeven' (Ps. 115:16). Er is nu echter een Mens in de hemel geplaatst, in de heerlijkheid van God, omdat God door Hem is verheerlijkt op de aarde (Joh. 13:31-32; 17:4-5; Hand. 7:55-56). Maar deze Mens, de Mens Christus Jezus, is daar niet alleen. Hij heeft medegenoten, Hij heeft broeders. Hij is verbonden met een gezelschap van zonen van God, en te midden van hen is Hij de *Eerstgeborene*. Dat wil zeggen dat Hij de *éérste* plaats onder hen inneemt. Hij is met hen verbonden, maar wordt wel van hen onderscheiden.

Dat is Gods raadsbesluit. Hij wilde ons het zoonschap schenken en ons tot beeld dragers van Zijn geliefde Zoon maken: met Hem geplaatst in dezelfde hemelse heerlijkheid. God heeft ons deze volkomen nieuwe positie geschonken, die ver uitgaat boven het deel van Adam in de hof van Eden. Daarom bezitten wij nu het voorrecht dat wij God mogen aanspreken met de woorden 'Abba, Vader!' (Rom. 8:15; Gal. 4:6). Deze relatie met de Vader is de vrucht van het verlossingswerk van de Zoon, die ons als de Opgestane dan ook Zijn broeders noemt (Ps. 22:23; Joh. 20:17).

Maar wij zullen pas volledig aan het beeld van Gods Zoon gelijkvormig zijn bij Zijn *wéderkomst*. Dan zal Hij als Heiland, als Verlosser voor ons verschijnen om het lichaam van onze vernedering te veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van Zijn heerlijkheid (Fil. 3:20-21). Daarom is er aan het zoonschap nu nog een verwachting, een levende hoop verbonden. Wij zuchten bij onszelf in de verwachting van (de volle omvang, het volle resultaat van) het zoonschap: de verlossing van ons lichaam, d.w.z. dat ons lichaam wordt veranderd tot gelijkvormigheid aan het lichaam van Christus' heerlijkheid (Rom. 8:23; Fil. 3:21).

Het doel van de voorbestemming is dus deze toekomstige heerlijkheid, hoewel Christus ons daar nu al vertegenwoordigt en wij daar *in Hem* reeds geplaatst zijn. Daarom is de *verheerlijking* de laatste stap van het heilsplan van Romeinen 8. In de brief aan de Efeziërs vinden wij een

bevestiging van deze gedachte. Want de voorbestemming wordt daar niet alleen genoemd als de grondslag van het zoonschap, maar ook als de basis van de toekomstige heerlijkheid die wij zullen beërven. Wij zijn zowel *zonen* als *erfgenamen*. Want in Christus zijn wij ook erfgenamen geworden, waartoe wij 'tevorens bestemd waren naar het voornemen van Hem die alles werkt naar de raad van Zijn wil' (Ef. 1:11). Wat een plaats hebben wij ontvangen dankzij deze goddelijke voorbeschikking! Tot in eeuwigheid zullen wij als verheerlijkte mensen de Vader en de Zoon mogen omringen, als kinderen en zonen van de Vader en als broeders van de Heer Jezus. Bovendien zullen wij ook mogen delen in de uiterlijke *manifestatie* van de heerlijkheid van God, wanneer Christus als Hoofd over alle dingen Zijn heerschappij over de aarde zal aanvaarden.

3. De roeping

Geroepen tot Zijn wonderbaar licht

Wij komen nu tot het middel dat nodig was om ons al deze zegeningen te schenken, de verandering die vereist was om ons deel te laten hebben aan dit plan van God. Er moest heel wat met ons gebeuren om ons de plaats van kinderen en zonen te kunnen geven. Het was Gods voornemen om ons te zegenen, maar Hij werd daarin gehinderd door onze gevallen toestand. Wij waren van God afgedwaald en ver van Hem verwijderd. Wij waren zonder Christus en leefden zonder God en zonder hoop in de wereld (Ef. 2:12). Wij waren ‘verloren zonen’, afgedwaalde schapen en God moest ons terugroepen. God moest ons tot Zich roepen, wilde Hij Zijn voornemen kunnen uitvoeren. Wij moesten weer ‘tot God’ gebracht worden (1 Petr. 3:18).

Dat is het wezen van de roeping. God roept ons tot Zijn wonderbaar licht (1 Petr. 2:9). Hij roept ons uit de geestelijke en morele duisternis waarin wij ons van nature bevinden, en brengt ons in het licht van Zijn tegenwoordigheid. Wij zijn gered uit de macht van de duisternis en overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van Gods liefde (Kol. 1:13). De roeping is ook lévenwekkend. Wij zijn niet alleen vanuit de duisternis geroepen tot Zijn wonderbaar licht, maar ook vanuit de *dood* tot het *leven*. Zoals Lazarus uit het graf werd geroepen door het woord van de

Heer, zo zijn wij uit onze geestelijke doodsslaap gewekt door de stem van de Zoon van God. Dat is het wonder van de roeping. De 'doden' horen Zijn stem en zij staan op uit het graf van hun zonden en schuld (Joh. 5:24-25). Het doel van de roeping is het 'eeuwige leven' (1 Tim. 6:12).

Zo zijn er nog meer contrasten te noemen. Vroeger waren wij slaven, maar nu zijn wij tot de christelijke *vrijheid* geroepen (Gal. 5:8,13). Wij waren vroeger ónheiligen, maar nu zijn wij geroepen *heiligen* (Rom. 1:7; 1 Kor. 1:2). Wij leefden in ónreinheid, maar God heeft ons geroepen *in heiliging* (1 Tess. 4:7). Wij leefden in ónvrede met God en met elkaar, maar nu wij zijn geroepen tot de *vrede* van Christus (Kol. 3:15). Wij hadden vroeger géén deel aan Christus, maar God heeft ons nu geroepen tot de *gemeenschap* van Zijn Zoon Jezus Christus (1 Kor. 1:9). De heerlijkheid van God was ónbereikbaar voor ons (Rom. 3:23), maar God roept ons nu tot Zijn eigen koninkrijk en *heerlijkheid* (1 Tess. 2:12). Hij is de God van alle genade, die ons geroepen heeft tot Zijn *eeuwige* heerlijkheid in Christus Jezus (1 Petr. 5:10).

Over het algemeen kan men stellen dat het *positieve* aspect van de roeping voorop staat: dus niet de toestand waaruit wij geroepen zijn, maar de zegen waartoe wij geroepen worden. In dit verband volgen nog enkele andere citaten: wij zijn geroepen tot het ontvangen van de belofte van de Geest (Hand. 2:39); tot het verwerven van de prijs van de hemelse roeping (Fil. 3:14); tot het verkrijgen van de heerlijkheid van onze Heer Jezus Christus (2 Tess. 2:14); tot het ontvangen van de belofte van de eeuwige erfenis (Hebr. 9:15); tot het beërven van zegen (1 Petr. 3:9).

De roeping is noodzakelijk om ons de zegen te kunnen schenken, die God van eeuwigheid voor ons heeft weggelegd. De roeping vindt plaats in de tijd, het voornemen is van alle eeuwigheid (vgl. Ef. 3:11). De roeping dient ertoe om dit eeuwige voornemen van God te vervullen. God heeft ons geroepen 'met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en de genade, die ons gegeven is in Christus Jezus vóór de tijden van de eeuwen' (2 Tim. 1:9). Romeinen 8 zegt eveneens dat wij geroepen zijn náár, dus overeenkomstig dit voornemen. De roeping is nodig om Gods voorbestemming uit te voeren (Rom. 8:28,30).

De roeping is evenals de rechtvaardiging een onontbeerlijke schakel tussen Gods eeuwige voornemen en de eeuwige heerlijkheid, waartoe Hij ons volgens dat voornemen heeft bestemd.

Geroepen tot hemelse zegeningen

Deze roeping van Godswege was noodzakelijk, nog afgezien van het probleem van de zondeval. Er was niemand die recht had op het eeuwige, hemelse deel dat God ons in Christus wilde schenken. Het gaat in het Nieuwe Testament om het beërven van specifiek hemelse zegeningen, die het deel van Adam in het paradijs ver te boven gaan. Het gaat om een roeping 'naar boven', om een 'hemelse' roeping (Fil. 3:14; Hebr. 3:1). Adam was onschuldig in de hof en hij had een paradijs op aarde, maar hij was er niet toe geroepen in Gods nabijheid *in de hemel* te verkeren. Zijn roeping had betrekking op de aarde. Hij was niet geschikt gemaakt voor de hemel. Hij bezat ook niet de ware gerechtigheid en heiligheid, die de nieuwe schepping kenmerken en die een absolute scheiding van het kwaad inhouden (Ef. 4:24). Dat alles is pas de vrucht van de verlossing, die ons veel méér heeft geschonken dan Adam heeft verbeurd. Christenen zijn deelgenoten geworden van de goddelijke natuur, die het kwaad afweert (2 Petr. 1:4). Wij zijn geschikt gemaakt voor de hemel om daar het beeld van Gods Zoon te dragen.

Daarom is met de roeping tevens de verlossende en vernieuwende kracht verbonden, die nodig was om ons geschikt te maken voor het beërven van dit hemelse deel. De roeping is niet vrijblijvend, maar levend en krachtig. Gods roepstem is levenwekkend en sluit de nieuwe geboorte in. Het Nieuwe Testament spreekt vrijwel altijd in deze zin over de roeping. Het maakt daarbij geen onderscheid tussen de roepstem van het evangelie enerzijds en het innerlijke werk van God in het hart anderzijds, waardoor de mens gehoor geeft aan Gods roepstem. Deze beide zaken gaan sámen. De roeping is het werk van God en zij ligt in het verlengde van Zijn genadige verkiezing (zie behalve Rom. 8:28,30 ook 2 Tess. 2:13-14; 2 Tim. 1:9; 2 Petr. 1:10). Een bekende uitzondering op deze regel vormt de gelijkenis van het bruiloftsmaal in Matteüs 22, waar de roeping duidelijk een meer uitwendig karakter draagt.

De roeping wordt daar dan ook niet gekoppeld aan de verkiezing – als de vrucht daarvan – maar juist in contrast ermee geplaatst ('velen zijn geroepen, máár weinigen uitverkorenen').

De roeping is dus allereerst het werk van God Zelf. Het is *God* die ons roept; dit wordt ongeveer vijftien keer genoemd in het Nieuwe Testament. Het is *Zijn* roeping (Ef. 1:18). Maar Gods roepstem komt tot ons in en door *de Zoon*. God zond Zijn Zoon tot ons behoud; dat is het tweede aspect van de roeping. Het is de roeping Gods *in* Christus Jezus (Fil. 3:14). Wij zijn *in* de Heer geroepen, en *dóór* de genade van Christus (1 Kor. 7:22; Gal. 1:6). Christus is gekomen om zondaars te roepen tot bekering (Luc. 5:32). Het derde aspect van de roeping is het *middel* dat God gebruikt om Zijn roepstem te laten horen. God roept ons door middel van Zijn Woord, door middel van het evangelie (2 Tess. 2:14), dat Hij nu laat prediken op grond van het volbrachte werk van Zijn Zoon.

4. De rechtvaardiging

Hoe zou de mens rechtvaardig zijn bij God?

De volgende stap om ons geschikt te maken voor de heerlijkheid is de rechtvaardiging. De zondige mens moest van alle aanklachten worden vrijgesproken. Hij moest rechtvaardig verklaard worden, om deel te kunnen hebben aan de heerlijkheid waartoe God Zijn uitverkorenen had bestemd. Want hoe zou een onrechtvaardige kunnen binnengaan in de heerlijkheid van God, in het reine licht van Zijn tegenwoordigheid? Voor de rechtvaardiging geldt dus hetzelfde als voor de roeping: zij is een noodzakelijke *schakel* tussen Gods eeuwige voornemen en de eeuwige heerlijkheid waarin dit voornemen zijn vervulling vindt. Onze Heer was niet gekomen om 'rechtvaardigen' te roepen (mensen die van zichzelf dachten dat zij rechtvaardig waren), maar zondaars tot bekering (Luc. 5:32). Maar het is duidelijk dat deze zondaars geen zondaars meer blijven, als zij Gods roepstem hebben gehoord. Zij worden rechtvaardig verklaard op grond van geloof. Het onderwerp van de rechtvaardiging wordt speciaal in de brief aan de Romeinen behandeld, en wel vanuit drieërlei oogpunt:

(1) Rechtvaardiging is in de eerste plaats het vrijspreken van schuldige zondaars. Hun overtredingen worden hun niet toegerekend op grond van het verzoenende bloed van Christus. Het is een zaak van Gods genade,

waaraan wij om niet deel krijgen, niet op grond van werken (der wet) maar door het geloof in Christus (Rom. 3:20 - 4:8).

(2) Rechtvaardiging is in de tweede plaats ook het meer positieve vrijuit gaan op grond van de opwekking van Christus uit de doden, die voor ons het bewijs is dat God Zijn werk heeft aangenomen en volkomen genoegdoening daarin heeft gevonden. Wij geloven niet alleen in de waarde van de dood van Christus, maar ook in de betekenis van Zijn opstanding. Ons geloof richt zich niet alleen op Christus, maar ook op God die Hem uit de doden heeft opgewekt en een ereplaats heeft gegeven aan Zijn rechterhand in de hemel. Als gevolg hiervan bezitten wij vrede met God, toegang tot Zijn gunst en hoop op Zijn heerlijkheid (Rom. 4:24 - 5:2).

(3) Rechtvaardiging is in de derde plaats rechtvaardiging ten leven (lett. 'van leven'), op grond van onze verbinding met de opgestane Christus. Hij is het Hoofd van een nieuw mensengeslacht en door Zijn gehoorzaamheid zijn wij tot rechtvaardigen gesteld, evenals wij door de ongehoorzaamheid van Adam tot zondaars waren gesteld (Rom. 5:18-19).

Rechtvaardiging van *leven*

Vooraf dit laatste punt is van groot belang. God verklaart ons niet alleen rechtvaardig omdat onze zonden zijn weggedaan, maar ook omdat wij *nieuwe schepselen* in Christus zijn geworden. God ziet ons niet meer als kinderen van Adam, als natuurlijke mensen, als gevallen zondaars. Wij zijn nu met een ander 'familiehoofd' verbonden. Wij zijn met Christus gestorven (dat maakte een einde aan onze band met de eerste Adam). Wij zijn nu mensen die *in Christus* zijn. In de opgestane Christus bezitten wij een geheel nieuwe positie en een geheel nieuw leven.

De rechtvaardiging heeft niet alleen betrekking op onze daden, op onze zonden (doordat die ons niet toegerekend worden), maar ook op ons leven, op de natuur waaruit onze daden voortkomen. Daarom zegt de apostel dat wij gerechtvaardigd zijn van de *zonde* (Rom. 6:7).

Dat staat in het enkelvoud: het gaat om het boze beginsel, de boze macht die ons vroegere leven beheerste en waaruit onze zonden voortkwamen. Wij zijn met Christus gestorven, en nu voor God levend in Christus Jezus. In de opgestane Heer bezitten wij een nieuwe positie voor God en een nieuw leven, die het stempel van een volkomen gerechtigheid dragen. Daarom is er voor ons, omdat wij in Christus zijn en met Hem als het Hoofd van een nieuwe mensenfamilie verbonden zijn, géén veroordeling, géén aanklacht, géén beschuldiging. Als God Zélf ons rechtvaardig verklaart, wie zal ons dan nog aanklagen (Rom. 8:1, 33-34)?

De rechtvaardiging is dus gegrond op de dood en de opstanding van Christus. Wij zijn niet gerechtvaardigd door het volmaakte leven van Christus op aarde, door Zijn volmaakte wetsvervulling, maar door onze verbinding met een gestorven en opgewekte Heer. Door Zijn *dood* heeft Christus ons vrijgekocht van de vloek van de wet, door voor ons een vloek te worden (Gal. 3:13). De dood van Christus heeft een einde gemaakt aan ons vroegere leven in het vlees, waarop het oordeel rustte. Zijn opstanding heeft ons een nieuwe plaats en een nieuw leven geschonken: een leven in het licht! Evenals wij een ‘opstandingsleven’ bezitten, zo bezitten wij ook een ‘opstandingsgerechtigheid’. Dat is een positionele gerechtigheid, een gerechtigheid qua positie, qua staat, die gegrond is op de opstanding en de daarop volgende verheerlijking van Christus.

Wij krijgen pas het juiste zicht op de rechtvaardiging, als wij zien dat de grondslag ervan het rechtvaardig handelen van God is *ten aanzien van Christus*, nl. door Hem uit de doden op te wekken en Hem een plaats te geven aan Zijn rechterhand in de hemel. God kon Hem niet in de dood laten, nadat Christus zo’n heerlijk werk volbracht had ter verheerlijking van God. Hij heeft Hem opgewekt en Hem gekroond met heerlijkheid en eer. Dat was een daad van Gods *gerechtigheid*. De verheerlijking van Christus in de hemel was het rechtvaardige antwoord van Godswege op het volbrachte werk van Christus op aarde (zie Joh. 13:31-32; 16:10; 17:4-5).

Welnu, de plaats die Christus bezit als gevolg van Gods rechtvaardig handelen ten opzichte van Hem, is ook onze plaats. Dat is het wezen van de rechtvaardiging. Wij zijn *met Hem* verbonden in Zijn opwekking

en verheerlijking. God heeft ons in Hem dezelfde plaats geschonken, die Christus op rechtmatige wijze heeft verworven door Zijn werk. God ziet ons één met Christus, God ziet ons ín Christus. Christus is ons Hoofd en onze Vertegenwoordiger. Zijn plaats is onze plaats en Zijn leven is ons leven. Zoals Paulus het verwoordt: 'Uit Hem (d.i. God) toch bent u in Christus Jezus, die ons geworden is: (...) *gerechtigheid*' (1 Kor. 1:30); 'Hem die geen zonde gekend heeft, heeft Hij (d.i. God) voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden *gerechtigheid* van God in Hem' (2 Kor. 5:21).

5. De verheerlijking

Die heeft Hij ook verheerlijkt

Dit toont ons het verband met de *laatste* stap van Gods heilsplan: de verheerlijking. De rechtvaardiging geeft ons op réchtmatige wijze een plaats in de heerlijkheid. Wij hebben nu recht op de heerlijkheid van God, hoewel wij daartoe van nature volkomen *ongeschikt* waren: 'Want allen hebben gezondigd en komen tekort aan de heerlijkheid van God' (Rom. 3:23). Daarom is het niet verwonderlijk dat de brief aan de Romeinen ons zo sterk bepaalt bij dit contrast. Vroeger waren wij ten enenmale ongeschikt voor de heerlijkheid van God, wij konden die niet bereiken. Maar nu wij gerechtvaardigd zijn op grond van geloof, hebben wij vrede met God en roemen wij in de hoop op de heerlijkheid van God (Rom. 5:2). In Romeinen 8:30 staat het zelfs in de voltooide tijd: '(...) en die Hij heeft gerechtvaardigd, die hééft Hij ook verheerlijkt'. De verheerlijking is niet alleen een hoop; het is een zaak die wij in Christus al bezitten. De verheerlijkte Christus is het onderpand van ónze verheerlijking. God ziet ons *in Hem* en God heeft ons *in Hem* de heerlijkheid geschonken die Christus als Mens voor ons heeft verworven.

Paulus noemt ons ook 'vaten van barmhartigheid', die God *tevoren* tot heerlijkheid heeft bereid (Rom. 9:23). Hier wordt weer een lijn getrokken naar het verleden, naar Gods eeuwig voornemen.

Het was Gods voornemen om ons te verenigen met Zijn geliefde Zoon en ons tot heerlijkheid te leiden. Het was Gods wens ons bij Zich te hebben in het Vaderhuis. Zijn eeuwige voornemen resulteert dus in een eeuwige, blijvende, hemelse heerlijkheid voor Zijn kinderen, voor de 'vaten' van Zijn barmhartigheid. Hij maakt ons tot beeld dragers van Zijn Zoon in de heerlijkheid waartoe Hij ons tevoren, dat is vóór de grondlegging van de wereld, heeft bereid.

Wat de uitvoering van dit voornemen betreft, zijn er twee aspecten te onderscheiden: een uitwendig en een inwendig aspect. Gods voornemen zal vervuld worden doordat de schepping vol zal zijn van Zijn glorie. De heerlijkheid van Gods naam zal gezien en erkend worden op de hele aarde, zodra Christus als de laatste Adam Zijn openbare heerschappij heeft aanvaard (Ps. 8). De schepping zal dan verlost worden van de slavernij van de vergankelijkheid en delen in de vrijheid der heerlijkheid van de kinderen van God. En Gods kinderen zullen ook naar het lichaam verlost en verheerlijkt zijn (Rom. 8:21-23). Wij zullen met Christus in heerlijkheid verschijnen, nadat wij éérst in Zijn heerlijkheid zijn opgenomen en het lichaam van onze vernedering veranderd is tot gelijkvormigheid aan het lichaam van Zijn heerlijkheid (Fil. 3:21; Kol. 3:4). Zijn heerlijkheid zal dan in ons gezien en bewonderd worden (2 Tess. 1:10). Zoals de eerste Adam niet alléén was, maar samen met Eva over de schepping was gesteld, zo zal ook de laatste Adam Zijn bruid hebben: de verheerlijkte Gemeente, die met Hem verbonden is in Zijn heerschappij over alle dingen.

U hebt Uw majesteit gesteld boven de hemelen

Het laatste bijbelboek noemt de heerlijkheid waarin de bruidsgemeente verschijnt: 'de heerlijkheid van God' (Openb. 21:11,23). Dit is de uiterlijke manifestatie van Gods heerlijkheid in de schepping. De Gemeente is de hemelse zetel, het hemelse middelpunt van deze heerlijkheid, doordat de heerlijkheid van God haar verlicht en het Lam haar lamp is (en zo zal het herstelde Jeruzalem op aarde het centrum van die heerlijkheid hier beneden zijn). Deze heerlijkheid zal door de schepping worden waargenomen. Dit aspect van de verheerlijking vinden wij ook in het evangelie van Johannes, en wel in het gebed van de Zoon tot de Vader:

‘En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die U Mij gegeven hebt (...) opdat de wereld erkent (...)’ (Joh. 17:22-23). Dit is een uiterlijke, manifeste heerlijkheid, die tot erkenning leidt van de kant van de wereld.

Maar onmiddellijk daarop volgt de innerlijke zijde van de verheerlijking: de heerlijkheid die voor de wereld verborgen blijft en die alleen kan worden gezien door Gods huisgenoten, de familie van Gods kinderen. In het volgende vers zegt de Heer: ‘Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook zij *bij Mij* zijn die U Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die U Mij gegeven hebt; want U hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging van de wereld’ (Joh. 17:24). Dit is de heerlijkheid van het Vaderhuis, waarin Christus ons heeft plaats bereid door als Mens daarbinnen te gaan (Joh. 14:2-3). In het Vaderhuis zullen wij de heerlijkheid van Christus zien en bewonderen. Daar heeft Hij een bijzonder deel, een speciale heerlijkheid. Hij is de Eerste te midden van vele broeders.

In de *uiterlijke* manifestatie van Zijn heerlijkheid, bij Zijn openbaring, zullen wij Hem gelijk zijn en met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid (Kol. 3:4). Maar dat geldt niet voor de innerlijke sfeer van Zijn heerlijkheid: daar zullen wij Hem zien zoals Hij is en zullen wij Zijn unieke heerlijkheid bewonderen. Er is dus een heerlijkheid van de kinderen van God die kenbaar is voor de schepping, en de schepping zal zelfs delen in de vrijheid daarvan. Maar er is ook een heerlijkheid die verborgen is voor de wereld en die beperkt blijft tot de ‘familiesfeer’ van de kinderen Gods. In de eerste heerlijkheid zullen wij aan Christus gelijk zijn. Dat is het terrein van de openbaring van Gods heerlijkheid in de schepping.

De tweede sfeer van heerlijkheid is de heerlijkheid van het hemelse Vaderhuis, waar de Zoon uiteraard een unieke plaats inneemt (Hij was van eeuwigheid bij de Vader). Wij zullen worden binnengeleid in die intieme sfeer van heerlijkheid als de vele zonen die God tot heerlijkheid leidt. De Zoon Zelf heeft ons plaats bereid in dit Vaderhuis met zijn vele woningen. Wij worden daar binnengeleid, opdat wij de unieke heerlijkheid van de Zoon zullen zien en zullen bewonderen! Wij worden daar binnengeleid, opdat de Vader met welgevallen zal kunnen neerzien op ons, de beeld dragers van Christus, die Zijn heerlijkheid weerspiegelen!

(Achterkant omslag)

Gods heilsplan omspant de eeuwen, het reikt in feite van eeuwigheid tot eeuwigheid. Het wordt in een notendop in een paar verzen samengevat in Romeinen 8:28-30. Maar dit heilsplan geldt niet alle mensen zonder meer, het heeft betrekking op degenen 'die God liefhebben'. Wie zijn dat? Dat zijn degenen die God toebehoren, Zijn eigen kinderen, die geboren zijn uit water en Geest. Voor hen geldt de geweldige belofte, de goddelijke zekerheid, dat 'hun die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede; hun die naar Zijn voornemen geroepen zijn' (Rom. 8:28). Onze zekerheid als christenen berust op de onwrikbaarheid van het eeuwige heilsplan, zoals dat in de volgende verzen van Romeinen 8 wordt uiteengezet (Rom. 8:29-30). Deze opmerkelijke passage wordt in deze studie in vogelvlucht behandeld.